

Voorstel Voor de Jeugd Live tafels

Versterken

De belangrijkste les die we hebben geleerd uit de coronacrisis is dat zich altijd iets onverwacht kan voordoen. Of we nu opvoeder, kind of jongere zijn, we moeten allemaal leren omgaan met dreiging en onvoorspelbaarheid. In tijden van druk en nood, krijgt het begrip 'kans' een nieuwe lading. Iedereen wil de kans krijgen om een uitweg te vinden, om aan een oplossing te werken, om zo weinig mogelijk nadeel te ondervinden. Associaties met 'kans' in relatie tot kansarm of kansrijk gaan al snel naar tegenstellingen als armoede of rijkdom, naar onderdaan of machthebber, naar dom en slim. In deze coronatijd zien we dat deze tegenstellingen niet meer kloppen. Mensen met mooie banen en goedlopende ondernemingen gaan evengoed, en soms zelf nog meer onderuit dan de laagbetaalde schoonmaker in het ziekenhuis.

- Wat geeft kinderen goede kansen in het leven? Is het toeval, of geluk, of is er kennis of attitude die helpt om meer kansrijk te zijn? En wat is dan kansarm, of kansloos?
- Wat levert het op voor een kind; wat is de waarde van eigen regie op kansen?

Versterken van elgen en maatschappelijke kansrijkheid, hoe doen we dat?

Onvoorspelbare situaties in het leven zijn niet te voorkomen. Het hoort bij opgroeien en opvoeden. Belangrijker dan proberen te voorkomen is leren hoe er mee om te gaan. Dat levert kracht op voor het individu, maar ook voor de samenleving.

- Welke aanspraak doet dit op kinderen, jongeren, ouders, mede-opvoeders? Omgaan met de zekerheid van onvoorspelbaarheid betekent kunnen meebewegen, aanpassen, over oplossingen nadenken en tegen een stootje kunnen. Hoe kan weerbaarheid, flexibiliteit en veerkracht bij zowel ouders als kinderen worden vergroot? Wat zijn de skills en attitudes die tot 'kansrijkheid' leiden?
- En hoe sluit de pedagogische basisomgeving van vanzelfsprekende professionals hier op aan? Hoe sterk en betrouwbaar is deze voorzieningen-keten als vangnet en adviseur? Bieden zij kansen, creëren zij kansen? Of belemmeren en frustreren zij soms ook kansen? Voor ieder kind gelijke kansen, evenveel, dezelfde?
- Waarmee is onze samenleving gebaat; hoeveel waarde heeft een gemeenschap bij opvoeden tot 'kansrijkheid'?

Mogelijke tafelgasten

- Barbara Baarsma
Directievoorzitter Rabobank Amsterdam en hoogleraar Toegepaste economie aan de Universiteit van Amsterdam. Ze houdt zich bezig met de gevolgen van wereldwijde economische ontwikkelingen op het leven van mensen. In het GKA-webinar nam zij ons mee in haar visie op een kansrijke samenleving, arbeidsmarkt en economie en de rol van onderwijs om dat te bewerkstelligen.
- (10)(2e)
Zie <https://www.volkskrant.nl/kijkverder/v/2020/naar-school-zonder-ontvijt-maar-met-ees-mes~v379709/>
- SER Mariëtte Hamer (of onderzoeker van):
nav SER-rapport Gelijk goed van start: visie op het toekomstig stelsel van voorzieningen voor jonge kinderen (2019)
- (10)(2e)
- Jongere /ouder?

Voorkomen

De rol van jongerenwerkers bij het voorkomen van ondermijnende criminaliteit (werktitel)

Het kabinet heeft € 110 mln. beschikbaar gesteld om de aanpak tegen de georganiseerde ondermijnende criminaliteit te versterken. Het betreft een breed offensief waarin naast repressieve maatregelen er wordt ingezet op preventie. Het gaat dan om het weerbaarder maken van wijken en het voorkomen dat kwetsbare jongeren worden verleid het criminele pad te bewandelen.

Om dit te bewerkstelligen wordt nadrukkelijk naar het jongerenwerk gekeken. Maar hoe verhoudt het jongerenwerk zich ten opzichte van het veiligheidsvraagstukken? Wat kan hierin van jongerenwerkers worden verwacht? En wat is er nodig om het jongerenwerk sterker te verankeren binnen het lokale jeugdstelsel?

Mogelijke tafelgasten:

- (10)(2e)
- (10)(2e)
- (10)(2e)
- Iemand uit het veiligheidsdomein
- Jongere

Ondersteunen

Hoe maken we het mogelijk dat ieder kind een plaats in de wijk heeft en kan floreren naar eigen talenten, mogelijkheden en beperkingen? Welke rol heeft het onderwijs hierin en wat vraagt dat van het netwerk in de wijk?

Kwestie:

- Samenwerking:
 - Is er in deze cq na de Coronaperiode sprake van inclusief onderwijs in een inclusieve wijk?
 - Hoe verbind je wijkgericht werken met het (inclusief) onderwijs? Hoe kun je inclusief onderwijs betekenis geven? Wat betekent dit dan in ons handelen?
 - Hoe werken we samen binnen de wijk opdat iedereen een plek heeft?
 - Hoe kun je het netwerk hierin ondersteunen? Hoe organiseren we dat simpel, duurzaam, laagdrempelig en krachtig?
- Veerkracht:
 - Weerbaarheid en veerkracht – hoe kunnen we dit samen blijven benutten, zonder te problematiseren?
 - Hoe kun je 'omgaan met onzekerheden' het nieuwe normaal maken? En niet in de maakbaarheidsreflex schieten? Hoe kunnen we op een andere manier 'vasthouden'?
 - Als 'leven met onzekerheid' het nieuwe normaal is, wat hebben we als samenleving dan nodig om daarin te kunnen leven? Hoe geven we dat samen vorm?
 - In hoeverre is het concept van een maakbare samenleving hierin helpend? En in hoeverre moeten we dat loslaten?

Achtergrondinformatie:

- Nederland is een exclusieve cultuur, uit een tijd van sub cultuurtjes, verzuiling. Het leven na de verzuiling is dit nooit goed gekomen. De oorsprong cq geschiedenis erbij halen. We moeten dus

extra dingen doen om dit te laten leven (cement van de samenleving). De Corona periode heeft ons in een stroomversnelling gezet, wat betreft samenwerken.

Mogelijke tafelgasten:

- (10)(2e)
- (10)(2e) (10)(2e) (10)(2e) @online.nl (10)(2e)
- (10)(2e) (10)(2e) (10)(2e) (10)(2e)
- (10)(2e) (10)(2e) @associatiewijkteams.nl (10)(2e) (10)(2e)
- (10)(2e)
- Collega vanuit praktijk van de wijkteams
- Collega uit onderwijs, bv. PO Raad,
- Collega uit kinderopvang, bv (10)(2e)
- Collega vanuit gemeente
- Nb. iedereen is zelf ouder, het zou mooi vinden zijn om ook nadrukkelijk vanuit dat perspectief te praten.

Beschermen

Veiligheid is van ons allemaal

Stel, je maakt je zorgen om de vele ruzies bij jouw burens. Of je vraagt je af wat de teruggetrokken houding van jouw nichtje betekent? Wat doe je bij het zien van de blauwe plekken op de rug van een leerling uit jouw klas?

Wanneer heeft een kind bescherming nodig? Hoe bespreek je je zorgen? En wat als dit je niet in dank wordt afgenomen? We zien dat in de media het beeld wordt opgeroepen om bij signalen van onveiligheid in gesprek te gaan met de kinderen of ouders die het betreft, maar bij twijfel contact op te nemen bij de instanties.

Het doen van een melding is enerzijds goed, omdat daarmee de kans kleiner wordt dat er niets gebeurt en onveilige situaties voortduren. Maar tegelijk is het ook jammer, want wat is het effect van een melding bij Veilig Thuis op het gevoel van zelfcontrole van gezinsleden? En welk effect heeft dit vervolgens op de veiligheid van het gezin? Hoe kunnen we ervoor zorgen dat de jeugdbescherming geen dreiging wordt? We organiseren veiligheid als samenleving – zonder dat we dat lijken te willen – eigenlijk van ons af en we maken het tot 'iets' van de jeugdbescherming in plaats van dat we het omarmen als een gezamenlijke opdracht.

Kwestie:

Het bespreken van problemen en het accepteren van ondersteuning is voor gezinnen gemakkelijker te aanvaarden als dit in een vroeg stadium, op niet-veroordelende wijze gebeurt, samen met familie en netwerk. In veel methodieken wordt het netwerk onderdeel gemaakt van de hulpverlening, om zo een duurzame oplossing te creëren rondom het gezin heen. Toch lukt dat vaak niet goed. Waar zit 'm dat in? En kunnen we niet beter als samenleving met elkaar de jeugdbeschermingsketen gaan vormen? Gezin, familie, netwerk en professionals als gelijkwaardig geheel?

Wat spreekt aan?

Wat werkt belemmerend?

Mogelijke tafelgasten:

- (10)(2e) (10)(2e) (10)(2e)
- (10)(2e)

- (10)(2e)
- Eigen Kracht Centrale
- Jongere?